

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/190/2021
Identifikačné číslo spisu:	5919201583
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5919201583.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, P.O.BOX 205, 811 07 Bratislava, proti žalovanej: Q. Š., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXX/X, L., právne zastúpená WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Duchnovičovo nám. 1, 080 01 Prešov, IČO: 50 680 552, o zaplatenie 1.172,14 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 9Csp/47/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. februára 2021 č. k. 9CoCsp/1/2021-173, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 25.02.2021 č. k. 9CoCsp/1/2021-173 v potvrdzujúcej časti a v časti o výroku trov konania z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1.131,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.172,14 eur od 21.08.2019 do 29.11.2019 a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.131,74 eur od 30.11.2019 až do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd konanie zastavil. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinná zaplatiť žalovaná.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 9CoCsp/1/2021-173 zo dňa 25.02.2021 rozhodol výrokom I., že rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti konanie zastavil, odvolaním nenapadnutom, ostal nedotknutý. V ostatných častiach rozsudok okresného súdu potvrdil. Žalobcovi priznal proti žalovanej právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že v tomto prípade sa jedná o záväzkový vzťah na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorý potom aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej strany a neprípustnosti zneužívania postavenia dodávateľov ako tzv. silnejšej zmluvnej strany, a preto bol správny postup, pri ktorom súd prvej inštancie skúmal zmluvu aj z pohľadu toho, či táto obsahuje všetky obligátne náležitosti upravené v ust. § 9 ods. 2 zákona č.

129/2010 Z. z., a to aj bez toho, že žalovaná v priebehu prvoinštančného konania ostala absolútne nečinná. Na základe výzvy súdu predtým, než súd začal konať vo veci samej, došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby práve v tých nárokoch, ktoré by nemuseli byť v súlade s vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, ktoré súd hodnotil v súvislosti s ochranou spotrebiteľa. V konečnom dôsledku tak súd rozhodoval len o nárokoch, ktoré predstavovali neuhradenú časť poskytnutých finančných prostriedkov bankou a vyčerpaných žalovanou z účtu bez následnej úhrady v zmysle uzatvorenej úverovej zmluvy. S poukazom na tieto skutočnosti potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, a preto ho v napadnutých výrokoch potvrdil vychádzajúc z toho, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukázal.

2.2. Súd druhej inštancie nepovažoval za dôvodnú námietku, že žalobca má nedostatok aktívnej vecnej legitimácie na podanie žaloby, keď ako veriteľ v uzatvorenej zmluve vystupovala Všeobecná úverová banka Bratislava, a.s., ktorá v tomto prípade bola aj žalobcom. Až následne banka žalovaný nárok postúpila na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. V tomto prípade banka nepostupovala nárok v čase, keď ešte tento nebol uplatnený na súde, ale sama ako veriteľ podala žalobu, a preto súd prvej inštancie nemal dôvod posudzovať aktívnu vecnú legitimáciu len na základe uzatvorenej zmluvy, ktorej banka bola účastníkom - veriteľom.

2.3. Odvolací súd bode 8. odôvodnenia uviedol, že pokiaľ v odvolaní žalovaná namietla nesprávne vykonanú splatnosť, resp. neexistenciu dohody v zmysle § 565 OZ, tu opäť vychádzal súd zo zmluvy, kde je uvedené v bode III. pri termíne konečnej splatnosti ako v deň zániku zmluvy alebo v deň vyhlásenia okamžitej splatnosti. Z listu, ktorý žalovaná prevzala (zo dňa 12.10.2016), je uvedené vyhlásenie okamžitej splatnosti k predmetnému dátumu. Podľa dohody vyplývajúcej zo zmluvy o úvere termín splatnosti nastal v deň vyhlásenia okamžitej splatnosti, t. j. 12.10.2016. Uvedenú listinu prevzala žalovaná dňa 19.10.2016. Z uvedených dôvodov po vyhodnotení listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise sa s dôvodmi odvolania odvolací súd nestotožnil.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal právny zástupca žalovanej dovolanie odôvodňujúc ho ust. § 420 písm. f) CSP, ktorým napadol II. a III. výrok rozsudku. Rozsudok odvolacieho súdu považuje za arbitrárny. V zmysle judikatúry ÚS SR porušenie práva na spravodlivý proces je aj neaplikácia právnej normy, ktorá na vec mala byť aplikovaná, zo strany súdu na zistený skutkový stav. Súd na zistený skutkový stav absolútne opomenuli aplikovať ust. § 53 ods. 9 OZ a ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca v konaní tvrdil, že pôvodný veriteľ (Všeobecná úverová banka, a.s.) listom zo dňa 12.10.2016 vyhlásil okamžitú splatnosť úveru, čo žalovaný nikdy nepoprel. Avšak žalobca neunesol žiadne skutkové tvrdenie a nepredložil vôbec žiaden dôkaz na preukázanie toho, že by bol konal v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ. Nakoľko v tomto smere nebol vznesený žiaden priamy prostriedok procesného útoku, žalovaná nemala čo popierať. Právnu normu v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ považuje dovolateľka za rozhodujúcu, pretože ak nebol dodržaný postup podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, nemohol byť dodržaný ani postup podľa ust. § 565 OZ, a teda vyhlásenie predčasnej splatnosti ani nemohlo byť platné, a nakoľko pohľadávka, ktorú si žalobca v konaní uplatňuje, vyplýva zo zmluvy o úvere, ktorá bola uzavretá na dobu neurčitú, pre platné postúpenie pohľadávky sa v zmysle ust. § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v čase postúpenia pohľadávky vyžadovalo, aby išlo o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti, či už po termíne konečnej splatnosti uvedenom v zmluve alebo po platnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Zo zisteného skutkového stavu nevyplýva, že by pôvodný žalobca uplatnil právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a že súčasne upozornil žalovanú - spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Tiež súdom vytkol, že na vec absolútne opomenuli aplikovať ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré je rozhodujúce pre vyriešenie otázky, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách č. 483/2001 Z. z. (takýto záver nie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít - rozsudok NS SR 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018). Preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitimáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamietal. Dovolateľ žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie podľa ust. § 450 CSP. Súčasne si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov

dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca považoval dovolanie za neprípustné, pretože v ňom absentuje dovolací dôvod. Žalovaná v skutočnosti namietala nesprávne právne posúdenie, čo však nezakladá prípustnosť dovolania, z toho dôvodu navrhol dovolanie odmietnuť v zmysle ust. § 447 písm. f) CSP. Súčasne si uplatnil trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je procesne prípustné a zároveň aj dôvodné.

6. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania konkrétne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď namietala opomenutie aplikácie ust. § 53 ods. 9 OZ a ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Uviedla, že nakoľko žalobcom nebol vznesený žiaden konkrétny priamy prostriedok procesného útoku, ktorý by preukazoval splnenie podmienok podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, žalovaná nemala čo popierať. Tiež súdom vytkla, že na vec absolútne opomenuli aplikovať ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré je rozhodujúce pre vyriešenie otázky, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách č. 483/2001 Z. z. (takýto záver nie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít - rozsudok NS SR ICdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018). Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta.

7. Dovolací súd preskúmal dovolanie z hľadiska prípustnosti a konštatuje, že prípustnosť dovolania je daná, a tak sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania. Dovolateľka vytkla súdom nižšieho stupňa, že tieto opomenuli aplikovať v konaní ust. § 53 ods. 9 OZ a ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. K porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, a teda k odňatiu spravodlivosti nemusí dôjsť len nesprávnym procesným postupom, ale je to aj situácia, kedy samotným rozhodnutím súdu môže dôjsť k odňatiu práva na spravodlivosť, teda ak súd neaplikoval relevantnú právnu normu, ktorá mala zásadný význam pre rozhodnutie vo veci a od aplikácie ktorej závisel priamo aj výsledok konania. Vzhľadom na vyššie uvedené teda dovolací súd konštatuje, že dovolanie je dôvodné, v dôsledku čoho rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia.

8. Dovolací súd sa oboznámil s obsahom spisového materiálu a zhodne so súdmi nižších inštancií uvádza, že sporným v konaní nebola spotrebiteľská povaha sporu, ktorá bola daná vzťahom dodávateľa a spotrebiteľa (teda právneho predchodcu žalobcu a žalovanej). Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd síce správne identifikovali spor ako spotrebiteľský, avšak v procese aplikácie právnej normy opomenuli na ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, v zmysle ktorého, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Zo spisového materiálu vyplýva, že právny predchodca žalobcu sa žalobou doručenou súdu dňa 26.09.2019 domáhal zaplatenia sumy 2.313,57 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 21.08.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania, pričom zo znenia žaloby vyplýva, že napriek viacerým výzvam zo strany žalobcu si žalovaná neplnila povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvy. Zo žiadnej z navrhovaných príloh, ani z odôvodnenia súdu prvej inštancie nevyplýva, že by sa tento zaoberal splnením podmienok ustanovených v § 53 ods. 9 OZ. Žalobca predložil ako dôkaz Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 12.10.2016 doručené žalovanej dňa 19.10.2016, čo strany sporu ani nenamietali. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru však nemožno považovať za upozornenie v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ.

9. V zmysle vykonaného dokazovania súd prvej inštancie v odôvodnení v bode 1. uviedol, že v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok bol dňom splatnosti deň, ktorý je uvedený vo výpise. Žalovaná si podľa žaloby nesplnila svoje povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvy, a to aj napriek viacerým výzvam zo strany pôvodného žalobcu. Pred odstúpením pohľadávky pôvodného žalobcu na vymáhanie, pôvodný žalobca vystavil ku dňu 08.08.2019 nový výpis z bankovej knihy, s konečným stavom ku dňu 31.07.2019 obsahujúci súhrn debetných položiek, a to istiny, poplatkov, sankčného úroku a štandardného úroku, s prihladením na vykonané úhrady žalovanej s konečným zostatkom na úhradu vo výške 2.313,57 eur. Žalovaná si svoj záväzok uhradiť svoj peňažný dlh voči pôvodnému žalobcovi v lehote splatnosti určenej vo výpise z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 31.07.2019 v lehote splatnosti do 20.08.2019 nesplnila. Zo žiadnej časti odôvodnenia súdu prvej inštancie nevyplýva, či sa tento zaoberal splnením podmienok v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ, teda splnením podmienok mimoriadneho zosplatnenia úveru dovolateľky. V spise nie je založené upozornenie právneho predchodcu žalobcu a jeho doručenie žalovanej. Dovolaťka týmto nedostatkom argumentovala aj v odvolaní, že jej nikdy nebola doručená výzva v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ, pričom odvolací súd sa v bode 9. vysporiadal s jej námietkou nedostatočne, kedy len konštatoval, že deň vyhlásenia okamžitej splatnosti nastal 12.10.2016 a uvedenú listinu si žalovaná prevzala dňa 19.10.2016. Vysporiadanie sa s námietkou odvolateľa tak dovolací súd nepovažuje za dostatočné a z toho dôvodu sa tak otvára otázka platnosti mimoriadneho zosplatnenia úveru žalovanej.

10. Dôvodnou je aj ďalšia argumentácia dovolateľky týkajúca sa aplikácie ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V zmysle predmetného ust. zákona o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho prísľušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

11. K predmetnému ustanoveniu zákona existuje rozsiahla súdmi rešpektovaná rozhodovacia prax, kedy rozhodnutie 1Cdo/147/2017 (R 60/2018) jednoznačne určilo, že zákon č. 483/2001 Z. z. je kľúčovým právnym predpisom upravujúcim činnosť bánk, ktorého § 92 ods. 8 zároveň veľmi presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku a tiež aj na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. V zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona, banka musí pre platné postúpenie pohľadávky splniť nasledovné podmienky: a/ musí písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b/ ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže banka postúpiť pohľadávku uplynutím uvedených 90 dní. Postúpenie pohľadávky banky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom (nasledované ďalej v rozhodovacej činnosti 7Cdo/26/2017, 4Cdo/83/2021).

12. Dovolací súd po preskúmaní obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa vo svojich rozhodnutiach vôbec nezaoberali otázkou platného postúpenia pohľadávky z pôvodného žalobcu na spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o, teda splnenia podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách. V spise absentuje akýkoľvek dôkaz o výzve, ktorú by pôvodný žalobca adresoval žalovanej. Dovolaťka argumentovala touto skutočnosťou aj v odvolaní, avšak odvolací súd sa aplikáciou ust. § 92 ods. 8

zákona o bankách vôbec nezaoberal, aj v tejto časti je odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedostatočné a nedáva odpoveď na argumenty dovolateľky.

13. Nad rámec vyššie uvedeného dáva dovolací súd ešte do pozornosti aj judikatúru na úseku problematiky doručovania týkajúceho sa výzvy banky dlžníkovi na splnenie jeho záväzku pred postúpením pohľadávky. V rozsudku 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021 (R 6/2022) dovolací súd judikoval, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

14. V sporoch s ochranou slabšej strany súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz (§ 295 CSP). Zároveň je potrebné v individuálnych spotrebiteľských sporoch dôsledne aplikovať aj ustanovenie § 132 ods. 3 CSP, lebo nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa, ak žalobca v žalobe iba označí, ale nepripojí všetky dôkazy na podporu svojich tvrdení. V dôsledku informačného deficitu, ktorý je pre spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch obvyklý, musí dôkaznú povinnosť za spotrebiteľa suplovať súd, a to aj v prípade, ak spotrebiteľ nepredložil alebo nemôže predložiť dôkazy vlastnou vinou. Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (C-40/08, C-618/10, C-243/08) vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch je revitalizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Toto pravidlo neplatí jedine vtedy, ak spotrebiteľ s takýmto postupom nesúhlasí, teda prejaví vôľu byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou naďalej viazaný (Števček, M, Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 1030-1031 s.).

15. Dovolaťka namietala arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Arbitrárnosť znamená interpretačný excés. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

16. V súvislosti s námietkou dovolateľky o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd uvádza, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá právnomu posúdeniu veci, ku ktorému dospel odvolací súd, avšak tento sa nevysporiadal s odvolacími námietkami správne (aplikácia ust. § 53 ods. 9 OZ), prípadne vôbec (§ 92 ods. 8 zákona o bankách). Vzhľadom na konštatované nesprávne právne riešenie podstaty prejednávaného sporu odvolacím súdom považuje preto dovolací súd za nadbytočné zaoberať sa kvalitou odôvodnenia jeho rozhodnutia, nakoľko vec bude znovu predmetom rozhodovania pred odvolacím súdom, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, pričom tento je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu.

17. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti zrušil (§ 449 ods. 1 CSP), a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.